

Arrest

nr. 293 654 van 4 september 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.R.S. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1380 (Gregoriaanse kalender: 2001-2002). U bent Pashtoun van origine en soennitisch moslim. U bent afkomstig van het dorp Speedar, district Chawkay, provincie Kunar en ging tot uw 18 jaar naar de madrassa. Daarnaast hielp u uw vader op de velden.

Uw dorp was onder controle van de taliban, maar op een bepaald moment begon ook Daesh actief te worden in uw regio. Daesh begon te preken in moskeeën om adolescenten te rekruteren om te vechten tegen de taliban. Op een bepaald moment kwam Daesh naar uw huis, samen met uw neef (i.e., zoon van uw paternale oom). Ze zeiden tegen uw vader dat u hen moest vervoegen binnen de 10 dagen, anders zou u gedood worden. Uw vader stuurde u dan naar uw zus en u bleef daar voor 2 of 3 nachten. Daarna werd u door uw vader opgebeld omdat het gevecht tussen Daesh en de taliban gedaan was. Daesh keerde

terug naar de bergen en het was opnieuw de taliban die aan de macht was in uw regio. U keerde daarop terug naar huis.

Uw vader werd daarna benaderd door de zoon van zijn neef en die vroeg hem om u te sturen naar de taliban. Ze kwamen ook naar de madrassa en benaderden u persoonlijk. Indien u hen zou vervoegen, zou u een motorfiets krijgen. Uw vader wilde echter niet dat u de taliban zou vervoegen en besloot naar het districtshuis te gaan om een klacht in te dienen. Het districtshuis zette een operatie op poten om de neef van uw vader op te pakken. U moest de neef van uw vader vragen om u te ontmoeten op een plaats waar de overheid kon komen. Ze stuurden ook een persoon met u mee. U regelde deze ontmoeting, maar toen de neef van uw vader, samen met de andere aanwezige talibs, met jullie wilden vertrekken, zei de persoon van het districtshuis dat hij geen kleren bij had en dat hij de volgende dag pas wilde vertrekken. Daarop keerden jullie terug naar het districtshuis om hen te informeren over de gebeurtenissen en er werd een operatie opgezet voor de volgende dag. Het districtshuis zond de volgende dag legertroepen naar de plaats van de afspraak en de talibs werden gearresteerd en naar het districtshuis gebracht.

U verhuisde naar het huis van uw zus en op een bepaald moment belde uw vader u op om u te vertellen dat hij geslagen was door zijn andere neef (i.e., de broer van de neef die gearresteerd was) die ook talib was en dat deze persoon u verdacht van het informeren van de overheid. Uw vader was ernstig gewond en moest zes maanden in bed blijven. U spendeerde uiteindelijk 2 of 3 dagen bij uw zus, waarop uw vader u op een bepaald moment belde en u liet weten dat hij uw vlucht uit Afghanistan geregeld had. De neef van uw vader zat in de gevangenis toen u het land verliet, maar na de machtsovername van de taliban van augustus 2021 werd hij vrijgelaten. Uw vader is tijdens deze machtsovername meteen naar Iran gevlucht. Nadien kwam de neef van uw vader langs bij uw huis, hij was op zoek naar u en uw vader. Uw familie is daarna verhuisd naar Jabaar Banda om bij uw maternale tante te gaan inwonen. Daar verblijven ze nu nog steeds.

U verliet Afghanistan in de maand hamal van het jaar 1396 (Gregoriaanse kalender: maart-april 2017) en was ongeveer 2 jaar en 3 maanden onderweg. U reisde via Iran, Turkije, Servië, Macedonië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u aankwam op 21/07/2021. Daags nadien diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u uw originele taskara neer, een kopie van de taskara van uw vader, de envelop waarmee de documenten verstuurd werden en een kopie van een attest van uw werkgever in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste legt u weinig aannemelijke verklaringen af over de rekruteringspoging van Daesh. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u weinig doorleefde verklaringen aflegt over de rekrutering door Daesh. Uw verklaringen omtrent deze rekrutering zijn kort en weinig gedetailleerd. U geeft enerzijds aan dat Daesh in de moskee vroeg aan de mannen om hun zonen te sturen en anderzijds dat ze met 7 à 8 personen naar uw huis kwamen en tegen uw vader zeiden dat hij 10 dagen had om zijn zoon aan het over te geven of dat hij gedood zou worden (CGVS, p. 12-14). Op de vraag of ze nog iets anders zeiden, antwoordt u 'nee' (CGVS, p. 12). Op de vraag wat de reactie was van de vaders in het dorp op deze eis in de moskee, antwoordt u: 'ze toonden geen reactie omdat ze wreed waren tegen iedereen' (CGVS, p. 12). Ondanks herhaaldelijke bijvragen (CGVS, p. 12-14), komt u niet verder dan hetzelfde antwoord. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat het vreemd is dat Daesh met 7 à 8 personen naar uw huis zou komen, om dan enkel te zeggen dat u binnen de 10 dagen afgeleverd moet worden aan hen, in plaats van u meteen mee te nemen.

Bovendien haalt u plots een tweede bezoek van Daesh aan, terwijl u hier niet eerder over gesproken heeft (CGVS, p. 14). Op de vraag waarom u dit niet vermeldde bij de uiteenzetting van uw problemen, antwoordt u: 'Je hebt me er nu achter gevraagd, daarom zeg ik het' (CGVS, p. 14). U legt hier echter tegenstrijdige verklaringen over af. Eerst geeft u aan dat u tijdens dit tweede bezoek niet aanwezig was in uw huis maar

dat u bij uw zus was, maar daarna geeft u aan dat u wel al naar huis teruggekomen was (CGVS, p. 14). Dat u dit bezoek niet eerder aanhaalde en u bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt hierover, doet vermoeden dat u uw asielrelaas aan het opbouwen bent naarmate het persoonlijk onderhoud vordert. Dit komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede.

Ten tweede dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw interview bij DVZ niet gesproken heeft over de daaropvolgende rekruteringspoging door de taliban, noch over de klacht bij het districtshuis en de ondernomen operatie door de overheid. U sprak hier namelijk enkel over de rekruteringspoging van Daesh (ook: IS). U zei hier namelijk enkel het volgende: "In het begin was er IS daarna zijn zij taliban geworden. Omdat ik de oudste zoon ben hebben IS mijn vader bevolen dat ik bij hen zou aansluiten binnen de 10 dagen anders gingen ze mij doden. Mijn vader heeft daarom besloten dat ik Afghanistan moest verlaten." (vragenlijst CGVS, punt 5). Hier geeft u dus aan dat u Afghanistan verliet omwille van de rekruteringspoging van Daesh. U haalt hier de rekrutering door de taliban, de klacht die u ingediend zou hebben bij het districtshuis en de daarbij horende operatie door de overheid helemaal niet aan. Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat er tegen u gezegd werd dat u gelimiteerde tijd had en dat u daarom uw zaak kort vertelde. U kreeg verder de boodschap dat u alles in detail mocht vertellen tijdens het groot interview (CGVS, p. 18). Het klopt dat het tijdens het interview bij DVZ niet de bedoeling is om uw asielrelaas in detail uit de doeken te doen. Er wordt echter wel verwacht dat u de belangrijkste elementen in uw asielrelaas aanhaalt. Dat u tijdens uw interview bij DVZ gewoonweg niet gesproken heeft over uw problemen met de taliban, noch over de klacht bij het districtshuis, noch over de ondernomen operatie - hoewel deze actie de directe aanleiding was voor uw vertrek uit Afghanistan - ondermijnt bij voorbaat de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig.

Ten derde legt u weinig aannemelijke verklaringen af omtrent de context waarin uw beweerde rekrutering door de taliban plaatsvond. Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de controle in uw regio en - hiermee samenhangende - de poging om u te rekruteren. U geeft aan dat Daesh op een bepaald moment aanwezig was in uw regio en dat ze een tijdje de controle in uw regio in handen hadden. Er waren tijdens deze periode veel gevechten tussen Daesh en de taliban en rekruteringen langs beide kanten (CGVS, p. 8, 10). U geeft verder aan dat Daesh u eerst probeerde te rekruteren en dat daarna, nadat de taliban opnieuw de controle in uw regio in handen had, ook de taliban u probeerde te rekruteren omdat ze hun groep wilden versterken zodat Daesh geen tegenaanval op hen zou kunnen lanceren (CGVS, p. 15). Echter, volgens uw verklaringen zou Daesh de controle rond 1396 (CGVS, p. 10) of 1397 (CGVS, p. 12) in handen gekregen hebben en waren ze ongeveer drie jaar lang aan de macht. Dit zou betekenen dat de taliban rond 1399 (2020-2021) of 1400 (2021-2022) opnieuw de controle over uw regio had. Aangezien u aangeeft dat de taliban u pas probeerden te rekruteren nadat ze de controle opnieuw in handen hadden, zou dit betekenen dat dit pas rond 2020 of 2021 gebeurd zou zijn. U geeft echter aan dat u in de maand hamal van 1396 (i.e., maart-april 2017) al uit Afghanistan vertrok (CGVS, p. 6), wat zich dus voor de (lokale) neergang van Daesh afspeelde. Uw verklaring omtrent de reden voor en datum van uw rekrutering door de taliban houdt dus geen steek.

In dit kader wenst het CGVS op te merken dat u bij DVZ een andere vertrekdatum aangaf. Daar verklaarde u namelijk dat u Afghanistan verliet '2 jaar en 3 maanden' voor het interview bij DVZ op 10/08/2021 (DVZ, punt 32), wat overeenkomt met een vertrekdatum rond mei 2019, in plaats van maart – april 2017. Enerzijds is het vreemd dat u over uw vertrekdatum dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt, anderzijds houdt bovenstaande opmerking over de tegenstrijdigheid omtrent de reden voor uw rekrutering ook bij deze alternatieve vertrekdatum stand.

Hiermee samenhangend dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. U geeft dan wel aan dat de zoon van de neef van uw vader u, vergezeld door vier of vijf andere personen, probeerde te rekruteren, maar uit uw verklaringen blijkt niet dat die hierbij enige familiale loyaliteit inriep (CGVS, p. 10, 15-16). Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Daarnaast blijkt uit bovenstaande beschikbare informatie dat gedwongen rekrutering slechts per uitzondering gebeurde en dat de taliban zich hierbij focuste op specifieke profielen die een meerwaarde voor hun strijd konden vormen zoals mensen met een militaire

achtergrond of specifieke vaardigheden. U beschikte echter niet over het profiel waarnaar de taliban op zoek gaat bij gedwongen rekrutering; u heeft namelijk geen militaire ervaring of specifieke vaardigheden die een meerwaarde kunnen vormen voor de taliban. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten.

Ten vierde legt u weinig aannemelijke verklaringen af over de handelswijze van Daesh, de taliban en de overheid. Vooreerst verklaart u dat Daesh aangaf dat ze u gingen doden indien u hen niet zou vervoegen binnen de 10 dagen (CGVS, p. 10). Uw vader heeft u dan naar het huis van uw zus gestuurd. Echter, dit was maar op 15 minuten wandelen van uw eigen huis (CGVS, p. 6) én een familielid van u nam deel aan deze rekrutering, waardoor Daesh dus ook wel wist waar uw familieleden woonden (CGVS, p. 12). Indien ze u zouden willen doden, zouden ze u dus ook daar wel gevonden hebben, wat het enerzijds weinig waarschijnlijk maakt dat u zich daar zou verstoppen, en dat Daesh u daar niet zou weten vinden.

Daarnaast legt u ook over de handelswijze van de taliban vreemde verklaringen af. Volgens uw verklaringen gingen de taliban namelijk akkoord met uw vraag om hen te ontmoeten op een plek door u voorgesteld, in een gebied met overheidsaanwezigheid (CGVS, p. 8, 16). Nochtans was er in uw eigen dorp geen overheidscontrole (CGVS, p. 16), waardoor het erg vreemd is dat de taliban zichzelf in een onnodige risicovolle situatie zouden laten brengen op uw aangeven. Daarnaast geeft u aan dat de taliban heel weinig interesse toonde in de persoon die u meebracht, ze vroegen zelfs niet eens de naam van deze persoon (CGVS, p. 16-17). Er zou hier toch minstens kunnen verwacht worden dat ze een minimale navraag zouden doen over de identiteit van deze persoon en de reden dat u deze met u meebracht. Dat ze hier helemaal geen interesse in toonden, is weinig geloofwaardig. Bovendien gingen de taliban volgens uw verklaringen ook gewoon akkoord om u en de andere persoon de volgende dag mee te nemen omdat jullie kleren vergeten waren (CGVS, p. 17), nochtans hadden jullie deze afspraak zelf ingepland, waardoor het bij hen toch ook wel vragen opgeroepen moet hebben dat jullie dan niet voorbereid waren. Voor een organisatie die in conflict staat met de overheid schildert u de taliban als wel heel nonchalant af, zodanig dat uw verklaringen in deze moeilijk voor waar te nemen vallen.

Bovenstaande onaannemelijkheden ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten vijfde zijn er een aantal redenen om te twifelen aan uw verklaringen omtrent de situatie van uw vader en uw gezinsleden. U geeft aan dat uw vader na de machtsovername van de taliban van augustus 2021, meteen naar Iran is gevlucht (CGVS, p. 11). Nochtans werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd wie er nog allemaal in uw huis in Afghanistan woonde, en toen zei u: 'Mijn oudste zus is getrouwd maar de anderen, iedereen woont nog in hetzelfde huis' (CGVS, p. 4-5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u aan dat u in het begin aangaf dat ze nog in het dorp woonden, maar niet in hun eigen huis. U herhaalt dat uw vader het land heeft verlaten (CGVS, p. 18). Nochtans geeft u later dan aan dat uw andere gezinsleden ook niet langer in hetzelfde dorp verblijven, maar dat het huis van uw maternale tante vijf uur wandelen is van uw dorp (CGVS, p. 18), hetgeen uw bovenstaande verklaring dus teniet doet. Bovendien werd u naar het einde van het persoonlijk onderhoud toe ook gevraagd of u nog in contact staat met uw vader in Iran. U gaf hierbij aan dat u hem nog niet gecontacteerd heeft (CGVS, p. 18). Op de vraag of u weet hoe u hem moet contacteren, geeft u aan dat u dit weet, maar dat hij niets gebruikt aangezien facebook en andere dingen niet werken in uw vallei (CGVS, p. 19). Dit is een zeer vreemd antwoord, aangezien u hiermee lijkt te zeggen dat u hem niet contacteren omdat hij nog steeds in uw vallei woont, en dus kennelijk niet in Iran! Dergelijke verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder.

Ter volledigheid wenst het CGVS hier op te merken dat uw advocaat, na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, nog een document doorstuurde van uw werkgever in België. Hij vermeldde hierbij dat deze brief getuigt van uw uitstekende integratie in de westerse leefwereld. Uit het attest blijkt dat u sinds 7 november 2022 tewerkgesteld bent bij de wasserij CleanLease in Oedelem-Beernem. Uw werkgever geeft aan dat u zich positief opstelt in de werkomgeving, dat u gewaardeerd wordt door collega's en dat u gedreven en leergierig bent (zie map 'Documenten'). Het spreekt voor zich dat dit document geen link heeft met uw asielrelaas en uw advocaat linkt dit aan uw uitstekende integratie in de westerse leefwereld. Hierbij wenst het CGVS op te merken dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet zelf gesproken heeft over verwestering. Nochtans werd er u specifiek gevraagd of u, naast de reeds aangehaalde vrees, nog iets anders vreest bij terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 18). Het spreekt voor zich dat, wat de persoonlijke omstandigheden betreft, een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. De op hem rustende medewerkingsplicht vereist van hem dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Hierbij wenst het CGVS ook op te merken dat er in het attest tweemaal gesproken wordt over 'S.A.R. (...)' en eenmaal over

'D. (...)'. De vraag kan hier dus gesteld worden of dit geen algemeen document is van het bedrijf, waarbij ze de naam op een bepaald moment vergaten aan te passen.

Concluderend kan hier gesteld worden dat u weinig doorleefd praat over de incidenten met Daesh en de taliban. Bovendien zijn er veel vreemde en tegenstrijdige elementen te bemerken in uw relaas waardoor uw persoonlijke problemen met Daesh en de taliban niet geloofwaardig bevonden worden. Het CGVS wenst er verder op te wijzen dat u geen toekomstige vrees aanhaalt met betrekking tot Daesh.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara, de taskara van uw vader en de envelop vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en familieband, maar kunnen uw asielrelaas niet ondersteunen. Het attest van uw Belgische werkgever houdt geen verband met uw asielrelaas en werd hierboven al besproken.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien

(zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u minstens tot 15 à 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (zie supra bij de bemerkingen omtrent uw voorgehouden datum van vertrek), waaruit kan

worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u 7 à 8 jaar naar de madrassa gegaan te zijn voor het studeren van de Koran. U verklaart ook nog in contact te staan met uw familie in Afghanistan. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een “enig middel” op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en van de het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Waar de rekruteringspoging door Daesh onaannemelijk wordt bevonden, doet verzoeker gelden:

“Verwerende partij baseert haar beslissing op wat zij al dan niet ‘aannemelijk’ acht. Echter, dat is bijzonder kortzichtig. Verwerende partij heeft niet geleefd in de omstandigheden waarin verzoekende partij en haar familie moesten zien te overleven en gaat voort op haar eigen subjectief aanvoelen van hoe Daesh te werk zou moeten zijn gegaan om verzoekende partij te rekruteren. Verwerende partij verwacht ook informatie die verzoekende partij niet heeft. Immers, haar vader heeft geen gedetailleerd verslag gegeven van wat de Daesh tegen hem zei. Dergelijke zaken werden niet besproken met jongeren en hij wilde verzoekende partij niet nog meer bang maken dan zij al was. Verwerende partij verwijt haar bepaalde zaken niet spontaan te hebben verteld bij haar eerste uiteenzetting. Dit is niet ernstig. Verzoekende partij heeft nooit eerder een asielaanvraag ingediend, noch kan zij de gedachten lezen van verwerende partij zij wist niet hoe een gehoor in elkaar zat, wat zij wanneer zou moeten vertellen. Zij heeft haar relaas uitgebreid uiteengezet: p. 10-11 CGVS

(...)

Toen zij merkte dat verwerende partij nog niet gevraagd had over de bijkomende bezoeken van Daesh, vermeldde zij dat zelfs spontaan. p. 12 CGVS

(...)

Verzoekende partij begrijpt dan ook niet hoe dit een argument kan vormen om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken.”

Dat hij bepaalde zaken niet aanhaalde bij de DVZ, verklaart verzoeker als volgt:

“Immers, zoals verzoekende partij ook op het gehoor op het CGVS vermeldde, kreeg zij amper de tijd om haar relaas te doen op de DVZ en moest alles reduceren tot een korte samenvatting. Bovendien werd toen de nadruk gelegd op haar reisweg met de mededeling dat zij op het ‘groot gehoor’ voldoende tijd zou krijgen om alles uitgebreid te vertellen, wat zij ook heeft gedaan. Verzoekende partij heeft dit ook duidelijk aangegeven bij het begin van haar gehoor:

(...).”

Verzoeker vervolgt:

“Verwerende partij staart zich blind op data en jaartallen, terwijl alles niet zo zwart-wit was. De zaken waren ook niet zo afgebakend als de verwerende partij doet uitschijnen. Er waren reeds jaren gevechten bezig tussen Daesh en de Taliban en beiden tracten zoveel mogelijk jongeren te rekruteren. Verzoekende partij hield niet bij in welk jaar wie er precies de overhand had, het feit is dat beide terreur organisaties de jongeren in haar regio trachtten (gedwongen) te rekruteren omdat zij door de vele gevechten manschappen verloren.

Verwerende partij stelt daarnaast dat – volgens haar informatie – gedwongen rekrutering niet vaak voorkwamen. Echter, dit is niet wat de realiteit was voor verzoekende partij. Net zoals het bij verzoekende partij is gegaan, werd haar vader eerst aangesproken en werd er “aangedrongen” dat zijn zoon zich (vrijwillig) zou aansluiten bij de Taliban. Echter, wanneer men hier geen gevolg aan geeft, wordt er

weldegelijk dwang/bedreigingen/geweld gebruikt om de jongeren te deon aansluiten bij de Taliban en de heilige oorlog te gaan vechten.

Verwerende partij stelt alles bijzonder simplistisch voor en heeft geen enkele rekening gehouden met de werkelijkheid waarin verzoekende partij leefde.”

Aangaande de handelswijze van Daesh, de taliban en de overheid, doet verzoeker gelden:

“Verzoekende partij en haar familie moesten zich beredderen met de mogelijkheden die zij hadden. De tante van verzoekende partij woonde op 15 minuten van haar paternele woonst, maar dat was de enige optie die zij op dat ogenblik hadden en het was er veiliger dan te blijven in haar eigen woonst. Ook over de handelswijze van Daesh en Taliban heeft verzoekende partij geen enkele controle en kan zij maar vertellen wat haar is overkomen en hoe zij te werk zij gegaan in haar specifiek geval. Verwerende partij kan het dan wel ‘vreemd’ en ‘weinig aannemelijk’ achten, maar zij mag niet iedereen over dezelfde kam scheren. Er is geen algemene en vaststaande manier waarop de Taliban en Daesh leden te werk gaan. Het is niet omdat bepaalde zaken niet in het denkpatroon of plaatje van verwerende partij passen, dat zij alles als ongeloofwaardig mag afdoen om verzoekende partij vervolgens internationale bescherming te weigeren.

Verwerende partij heeft zich duidelijk op geen enkel ogenblik kunnen inleven in de leefwereld van verzoekende partij en de horror die zij heeft meegemaakt. Zij stelt alles erg “simplistisch” en “logisch” voor zonder een dag onder het bewind van de Taliban en Daesh te hebben geleefd. Dergelijke manier van redeneren en het volledig gebrek aan onderzoeken van het relaas van verzoekende partij (verwerende partij heeft zich immers louter gefocust op hetgeen zij als aannemelijk en logisch acht om deze beslissing te nemen) schendt op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsplicht.”

Verzoeker concludeert:

“Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij bijzonder onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan en verzoekende partij ten onrechte de vluchtelingenstatus heeft geweigerd.

Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofdorde erkend worden als vluchteling.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verzoeker betoogt:

“Verzoekende partij meent dat zij in hoofdorde in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, gezien de huidige ontwikkelingen in Afghanistan.

Subsidiair; meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.”

Vervolgens geeft verzoeker aan:

“De situatie in Afghanistan is sinds drastisch veranderd. Het land is volledig onder de macht en de controle van de Taliban. Verzoekende partij kan zich nergens op een veilige manier vestigen.

In de nasleep van de terugtrekking van de internationale troepen uit Afghanistan is de veiligheids- en mensenrechtensituatie in grote delen van Afghanistan grondig gewijzigd.

Op 15 augustus 2021 ontvluchtte president Ashraf Ghani Kabul, terwijl de Taliban het presidentieel paleis overnam en het herstel van het Islamitisch Emiraat in Afghanistan aankondigde. Het land is nu in handen van de Taliban en de situatie ter plaatse wijzigt van dag tot dag.

Verschillende geanalyseerde objectieve landenrapporten geven aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de Taliban tegen onder andere ‘verwesterde Afghanen’ die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Afghanen die beschouwd worden als ‘verwesterd’ lopen immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de Taliban, op grond van het vermoeden dat zij Westerse waarden hebben geïnternaliseerd of ‘vreemdelingen’ of spionnen zijn geworden.

Daarnaast is er ook een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling, gelet op het Taliban regime.

De precaire en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan is sinds augustus 2021 nog verergerd. Sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen vanaf 1 mei 2021, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. In de eerste week van augustus rukten de Taliban op en in minder dan negen dagen namen ze de controle over de meeste Afghaanse provinciehoofdsteden, waaronder Kabul. Zodus kan er niet meer gesteld worden dat verzoekende partij zich elders in het land zou kunnen vestigen omdat er sprake zou zijn van een ‘veilig intern vluchtalternatief’.

Daar waar verwerende partij voor de overname van het volledige land door de Taliban meende dat Afghansen afkomstig uit gebieden die onder de controle waren van de Taliban minstens in aanmerking kwamen voor de subsidiaire bescherming, meent zij thans dat dat niet meer het geval zou zijn nu Taliban het in het hele land voor het zeggen heeft.

Uit verschillende objectieve rapporten blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Talibanbewind”.

Verzoeker doet vervolgens een uitgebreide uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, inzake de situatie in Afghanistan.

Tevens stelt verzoeker:

“Bovendien heeft verwerende partij geen enkel rekening gehouden met het profiel van verzoekende partij die ondertussen bijna twee jaar in België verblijft en volledig verwesterd is, wat in de huidige omstandigheden weldegelijk een belangrijk element uitmaakt en de kans aanzienlijk groter maakt om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Immers, mensen zoals verzoekende partij die reeds geruime tijd in het buitenland verbleven worden door de Taliban als ‘verwesterd’ beschouwd.

Voor personen die als ‘verwesterd beschouwd kunnen worden’ omdat ze al sinds enige tijd in het buitenland verblijven, is de situatie erg gevaarlijk geworden.”

Ook in dit kader doet verzoeker een uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, inzake de situatie in Afghanistan. Eveneens wijst hij hierbij op de inhoud van een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 31 maart 2022 en van een bijdrage van Nansen. Daarnaast verwijst hij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van in november 2020 waarin de betrokken Afghaan omwille van diens (gepercipieerde) verwestering werd erkend als vluchteling.

Verzoeker voert vervolgens aan:

“Verzoekende partij is bijna twee jaar in België. Zij is volledig geïntegreerd en deelt enkel nog de Westerse waarden. Er kan geen enkel twijfel bestaan dat verzoekende partij verwesterd is en er een reëel gevaar bestaat in haar hoofde voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.”

Verzoeker concludeert:

“Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofddorde erkend worden als vluchteling.”

Verzoeker voert verder aan:

“Mocht Uw Raad – per impossibile – van mening zou zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.”

Verzoeker doet in dit kader een uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie, omtrent het leven onder het talibanregime en de door dit regime gepleegde mensenrechtenschendingen. Vervolgens doet hij gelden:

“Zoals ook onder II.2.3 aangehaald, is de situatie na een jaar van machtsovername volledig ontspoord en worden de mensenrechten systematisch geschonden. Voor mensen die zouden moeten terugkeren – en die zich dus al jaren in het Westen bevinden – is de situatie nog precairder.

II.2.9 Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk beweren dat verzoekende partij terug kan keren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden.

Noch het COI focus rapporten, noch de EASO Afghanistan security Situation rapporten bewijzen het tegendeel wat betreft verwesterde Afghansen die terugkeren. Meer nog, deze rapporten geven zelf aan dat in de periode dat er onderzoek werd gedaan, hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren. Verwerende partij dwingt verzoekende partij aldus ‘op goed geluk terug te keren’ en te hopen dat de Taliban haar niet zullen viseren of straffen omwille van haar vertrek naar het Westen. Voor verwerende part is het simpel: verzoekende partij moet terugkeren naar Afghanistan, opnieuw onderdrukt gaan leven en zich onderwerpen aan de strenge regels van de Sharia en van de Taliban zonder enige vrijheid, en

hopen dat zij niet gedood wordt door de Taliban omdat zij haar te vrijgevochten of verwesterd beschouwen...

Dit tart werkelijk alle verbeelding."

Verzoeker concludeert:

"Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.11. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

"verzoekende partij de vluchtelingenstatus te verlenen.

Subsidiar,

verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen

Uiterst subsidiair,

De bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2 § 1, 2° Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen."

2.4. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde landeninformatie een bijdrage van Nansen bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Door verweerder ter kennis gebrachte nieuwe elementen

Verweerder brengt bij aanvullende nota van 25 juli 2023 enkele nationale en internationale rapporten bij betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en de wijze van behandeling van desbetreffende verzoeken tot internationale bescherming.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vooreerst integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is te dezen dan ook niet aan de orde.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.4. Verzoeker stelt blijkens het niet-betwiste feitenrelaas een Afghaan te zijn, afkomstig van het dorp Speedar in het district Chawkey in de provincie Kunar. Aldaar zou hij tot zijn achttiende naar de madrassa zijn gegaan en zijn vader hebben geholpen op de velden. Naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van de Taliban en Daesh, zou verzoeker zijn voormelde land en regio van herkomst hebben verlaten. Daarnaast stelt verzoeker nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn verblijf in Europa en zijn verwesterde profiel, alsmede omwille van de omstandigheden en de situatie in Afghanistan.

Teneinde een gedegen beoordeling te kunnen maken van verzoekers nood aan internationale bescherming, is het in dit kader essentieel om eerst een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen. De nood aan internationale bescherming moet namelijk steeds *in concreto* en aan de hand van de voormelde elementen worden aangetoond en onderzocht. Een verwijzing naar (informatie over) de situatie in verzoekers zelfverklaarde land en regio van herkomst is *an sich* dan ook niet dienstig en kan niet volstaan om in hoofde van verzoeker te besluiten tot het bestaan of de afwezigheid van een nood aan internationale bescherming. Er moet tevens een band voorhanden zijn en worden aangetoond tussen deze situatie en verzoekers persoon.

Te dezen blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker nauwelijks of niet werd bevraagd inzake verscheidene van de voormelde, nochtans cruciale elementen en dat hij ontoereikende verklaringen aflegde op de weinige momenten waarop hierover wel werd doorgevraagd. Zo werden aan verzoeker geen vragen gesteld inzake de ligging of geografie van zijn dorp, de omgeving van dit dorp, de regio daarrond en het land waarvan hij stelt afkomstig te zijn. Ook over zijn dagdagelijks leven en bezigheden bleef verzoeker kennelijk op de vlakte en werden er geen verdere vragen gesteld. Gevraagd hoe een typische dag in Afghanistan er voor hem uitzag, beperkte hij zich er immers toe aan te geven: *“Ik ging naar de madrassa. Daarnaast zou ik mijn vader assisteren”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.7). Hoewel dit één van verzoekers enige en voornaamste bezigheden zou zijn geweest, werden aan verzoeker ook over zijn voorgehouden leven als landbouwer, de producten die hij beweerde te telen en de werkzaamheden waarin hij zijn vader zou hebben geassisteerd nagenoeg geen vragen gesteld. Ondanks dat hij beweerde dat zij tarwe, maïs, groenten, spinazie en tomaten cultiveerden, kwam hij, gevraagd hoe hij iets kon laten groeien van zaadje tot plant, voorts niet verder dan aan te geven dat zij eerst zaaiden, dan de tarwe zouden oogsten en vervolgens maïs zouden planten (*ibid.*, p.7). Vervolgens werden noch inzake dit kweek- en groeiproces, noch inzake zijn overige taken en bezigheden als landbouwer bijkomende vragen gesteld. Wanneer hij werd ondervraagd over de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, bleef verzoeker bovendien erg op de vlakte en legde hij inconsistente verklaringen af. Initieel gaf hij aan dat er bijna dagelijks gevechten waren tussen Daesh en de taliban en stelde hij, gevraagd wie de controle had over zijn regio: *“Soms een groep en soms de andere groep”*. Even verder gaf hij aan dat beide groeperingen opereerden vanuit het hele dorp. Veel van de dorpsouderen zouden lid geweest zijn van de taliban of van Daesh. Hoe de dorpsgenoten stonden ten opzichte van de taliban of Daesh, kon hij echter niet aangeven. Gevraagd wie de belangrijkste personen van Daesh waren in zijn regio, noemde verzoeker bovendien een persoon die hij voorheen nog benoemde als zijnde lid van de taliban. Hierop gewezen, gaf verzoeker plots aan dat veel mensen zich overgaven aan Daesh toen het emiraat zwakker werd, dat de betrokken persoon na zijn overgave de leider van Daesh werd en dat Daesh reeds drie jaar de controle had over zijn dorp. Hij preciseerde inzake zijn verklaring dat veel mensen zich overgaven aan Daesh nadat het emiraat zwakker werd dat dit gebeurde in 1396 (*ibid.*, p.8-10). Later tijdens het persoonlijk onderhoud, beweerde verzoeker dan weer dat Daesh pas voor het eerst in de regio opdook in 1397 (*ibid.*, p.12).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegde over de locatie en situatie van zijn meest naaste familieleden. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ten vijfde zijn er een aantal redenen om te twifelen aan uw verklaringen omtrent de situatie van uw vader en uw gezinsleden. U geeft aan dat uw vader na de machtsovername van de taliban van augustus 2021, meteen naar Iran is gevlucht (CGVS, p. 11). Nochtans werd er u aan het begin van het persoonlijk onderhoud gevraagd wie er nog allemaal in uw huis in Afghanistan woonde, en toen zei u: ‘Mijn oudste zus is getrouwd maar de anderen, iedereen woont nog in hetzelfde huis’ (CGVS, p. 4-5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, geeft u aan dat u in het begin aangaf dat ze nog in het dorp woonden, maar niet in hun eigen huis. U herhaalt dat uw vader het land heeft verlaten (CGVS, p. 18). Nochtans geeft u later dan aan dat uw andere gezinsleden ook niet langer in hetzelfde dorp verblijven, maar dat het huis van uw maternale tante vijf uur wandelen is van uw dorp (CGVS, p. 18), hetgeen uw bovenstaande verklaring dus teniet doet. Bovendien werd u naar het einde van het persoonlijk onderhoud toe ook gevraagd of u nog in contact staat met uw vader in Iran. U gaf hierbij aan dat u hem nog niet gecontacteerd heeft (CGVS, p. 18). Op de vraag of u weet hoe u hem moet contacteren, geeft u aan dat u dit weet, maar dat hij niets gebruikt aangezien facebook en andere dingen niet werken in uw vallei (CGVS, p. 19). Dit is een zeer vreemd antwoord, aangezien u hiermee lijkt te zeggen dat u hem niet contacteren omdat hij nog steeds in uw vallei woont, en dus kennelijk niet in Iran! Dergelijke verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid verder.”

Verzoeker laat de voormelde motieven volledig onverlet. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

Dat verzoeker zijn taskara en een kopie van de taskara van zijn vader heeft neergelegd, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk. Uit de informatie zoals opgenomen in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier blijkt immers dat corruptie in Afghanistan indertijd wijdverbreid was, dat aldaar op grote schaal werd gefraudeerd met documenten zoals de neergelegde taskara's en dat dergelijke taskara's daardoor eenvoudigweg illegaal en tegen betaling konden worden verkregen. Daarenboven lijken de door verzoeker neerlegde taskara's *prima facie* te zijn gemanipuleerd of gefabriceerd. Het embleem rechts bovenaan op deze taskara's lijkt immers onvolledig te zijn weergegeven, lijkt aan de onderzijde op dezelfde plaats en dezelfde wijze recht te zijn afgesneden en lijkt op deze stukken te zijn gekopieerd en geplakt. Ook uit de door verzoeker neergelegde briefomslag kan inzake het voorgaande niets worden afgeleid.

Gelet op het voorgaande, is het op grond van de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier onmogelijk een duidelijk zicht te krijgen op verzoekers reële regio van herkomst, levensloop, profiel, achtergrond, familiale netwerk, situatie en problemen.

Gezien het de Raad te dezen ontbreekt aan de nodige onderzoeksbevoegdheid, ontbreekt het de Raad bijgevolg aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 maart 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT